

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL A. B. IR UAB „4FINANCE“GINČO NAGRINĖJIMO**

2019 m. liepos 31 d. Nr. 242-310
Vilnius

Lietuvos bankas 2019 m. gegužės 20 d. gavo A. B. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir UAB „4finance“ (toliau – vartojimo kredito davėja) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2014 m. rugsėjo 30 d. pareiškėjas ir vartojimo kredito davėja sudarė Vartojimo kredito sutartį Nr. (*duomenys neskelbtini*) (toliau – Sutartis), kuria vartojimo kredito davėja įsipareigojo suteikti pareiškėjui 800 Lt (231,70 Eur) kreditą, o pareiškėjas įsipareigojo gražinti kreditą per 24 mėn. ir sumokėti Sutartyje numatyto dydžio palūkanas.

2018 m. balandžio 30 d. raštu pareiškėjas kreipėsi į vartojimo kredito davėją dėl ginčo nagrinėjimo ne teismo tvarka ir Sutarties nutraukimo. Pareiškėjas nurodė, kad Sutartimi buvo pažeistos jo teisės ir teisėti interesai, nes sudarydama Sutartį vartojimo kredito davėja, be kita ko, pažeidė Lietuvos Respublikos vartojimo kredito įstatymo 8 straipsnį, netinkamai įvertino pareiškėjo kreditingumą ir pažeidė atsakingojo skolinimo principą.

2018 m. gegužės 17 d. vartojimo kredito davėja atsakė į pareiškėjo pareiškimą ir nurodė atsisakanti tenkinti pareiškėjo reikalavimą. Vartojimo kredito davėja rašte nurodė teikdama finansines paslaugas vadovavusis Vartojimo kredito įstatymu ir Lietuvos banko valdybos 2013 m. kovo 19 d. nutarimu Nr. 03-62 patvirtintais Vartojimo kredito gavėjų mokumo vertinimo ir atsakingojo skolinimo nuostatais (toliau – Nuostatai). Siekiant tinkamai įgyvendinti teisės aktų reikalavimus, pareiškėjo mokumas, anot vartojimo kredito davėjos, vertintas vadovaujantis pirmiau nurodytais teisės aktais ir su Lietuvos banko priežiūros tarnyba suderintomis UAB „4finance“ vartojimo kredito gavėjų mokumo vertinimo ir atsakingo skolinimosi taisyklėmis. Rašte teigiama, kad sudarant Sutartį galiojusio Vartojimo kredito įstatymo 8 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad prieš vartojimo kredito sutarties sudarymą vartojimo kredito davėjas, vadovaudamasis atsakingojo skolinimo principu, privalo įvertinti vartojimo kredito gavėjo mokumą remdamasis iš vartojimo kredito gavėjo gauta pakankama informacija, prireikus mokumui vertinti naudojamoje duomenų bazėje atlikęs patikrinimą. Be to, pasirašydamas Sutartį, klientas patvirtina, kad pateikti duomenys yra teisingi, tikslūs ir išsamūs, kad yra pajėgus įvykdyti sutartį, yra mokus, neturi pradelstų vykdyti įsipareigojimų tretiesiems asmenims, nedalyvauja jokiame ginče ir nėra jokių kitų aplinkybių, kurios galėtų neigiamai paveikti jo mokumą.

Vartojimo kredito davėjos teigimu, teikdamas paraišką gauti kreditą, pareiškėjas nurodė 900 Lt (260,66 Eur) vidutines mėnesio pajamas ir 0 Eur vidutinę įsipareigojimų sumą: teikdamas paraišką gauti vartojimo kreditą, pareiškėjas žinojo, kad teikia neteisingą informaciją, todėl atsakomybė už pateiktą neteisingą informaciją tenka pačiam pareiškėjui.

2018 m. rugpjūčio 1 d. Kauno apylinkės teismas (Jonavos rūmai) priėmė sprendimą civilinėje byloje Nr. e2-489-722/2018 pagal vartojimo kredito davėjos ieškinį pareiškėjui dėl skolos priteisimo ir priteisė vartojimo kredito davėjai iš pareiškėjo 150 Eur negražintą kreditą, 37,57 Eur palūkanas, 5 proc. metines palūkanas nuo priteistos sumos nuo bylos iškėlimo teisme dienos iki teismo sprendimo visiško įvykdymo ir 15 Eur bylinėjimosi išlaidų.

Pirmosios instancijos teismas nustatė, kad 2014 m. rugsėjo 30 d. šalys sudarė Sutartį, kurios pagrindu vartojimo kredito davėja suteikė pareiškėjui 231,70 Eur kreditą, o pareiškėjas įsipareigojo gražinti suteiktą kreditą ir sumokėti 242,15 Eur palūkanų iki 2016 m. lapkričio 30 d. Pareiškėjas savo įsipareigojimo gražinti vartojimo kredito davėjai kreditą dalimis,

mokant nustatyto dydžio įmokas kas mėnesį, nevykdė, todėl vartojimo kredito davėja 2016 m. kovo 22 d. vienašališkai nutraukė Sutartį: pareiškėjas liko skolingas vartojimo kredito davėjai 150 Eur negrąžinto kredito ir 37,57 Eur palūkanų.

Pirmosios instancijos teismas, motyvuodamas priimtą sprendimą, pabrėžė, kad, pagal Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.38 straipsnio 1 dalį, prievolės turi būti vykdomos sąžiningai, tinkamai ir nustatytais terminais, pagal įstatymų ar sutarties nurodymus. Taip pat pabrėžė, kad Civilinio kodekso 6.59 straipsnis numato draudimą kuriai nors šaliai vienašališkai atsisakyti įvykdyti prievolę ar vienašališkai pakeisti jos įvykdymo sąlygas, o asmuo, neįvykdyęs ar netinkamai įvykdyęs savo sutartinę prievolę, privalo atlyginti kitai sutarties šaliai šios patirtus nuostolius, sumokėti netesybas (baudą, delspinigius) (Civilinio kodekso 6.256 straipsnio 2 dalis).

2019 m. vasario 19 d. Kauno apygardos teismas baigė nagrinėti civilinę bylą Nr. e2A-342-273/2019 pagal pareiškėjo apeliacinį skundą dėl Kauno apylinkės teismo 2018 m. rugpjūčio 1 d. sprendimo civilinėje byloje Nr. e2-489-722/2018 pagal vartojimo kredito davėjos ieškinį pareiškėjui dėl skolos priteisimo. Šia nutartimi Kauno apygardos teismas nutarė Kauno apylinkės teismo 2018 m. rugpjūčio 1 d. sprendimą palikti nepakeistą. Nutartis įsiteisėjo nuo jos priėmimo dienos.

2019 m. gegužės 20 d. Lietuvos banke buvo gautas pareiškėjo kreipimasis dėl ginčo su vartojimo kredito davėja nagrinėjimo ne teismo tvarka. Kreipimesi pareiškėjas nurodė kreipęsis į vartojimo kredito davėją dėl Sutarties nutraukimo, tačiau pastaroji prašymo netenkino. Kreipimesi prašoma Sutartį pripažinti neteisėta, nes, anot pareiškėjo, ją sudarant buvo pažeistas atsakingojo skolinimo principas ir netinkamai įvertintas jo, kaip kredito gavėjo, kreditingumas.

Vartojimo kredito davėja pateikė atsiliepiamą į pareiškėjo kreipimąsi, jame nurodė su pareiškėjo reikalavimais nesutinkanti. Vartojimo kredito davėja nurodė sudariusi su pareiškėju Sutartį, tačiau, pareiškėjui nesilaikant nustatyto įmokų mokėjimo grafiko, Sutartį nutraukė ir kreipėsi į Kauno apylinkės teismą, pastarasis 2018 m. rugpjūčio 1 d. tenkino vartojimo kredito davėjos ieškinį, o Kauno apygardos teismas 2018 m. vasario 19 d. nutartimi 2018 m. rugpjūčio 1 d. sprendimą paliko nepakeistą.

Atsiliepime vartojimo kredito davėja dar kartą nurodė, kad teikdama finansines paslaugas vadovavosi Vartojimo kredito įstatymu ir Nuostatais ir, prieš sudarydama Sutartį, vadovaudamasi Taisyklėmis įvertino pareiškėjo mokumą.

K o n s t a t u o j a m a :

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiško ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindą priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių nurodytas aplinkybes, darytina išvada, kad šalių ginčas kilo dėl atsakingojo skolinimo principų laikymosi ir pareiškėjo kreditingumo vertinimo sudarant Sutartį.

Sudarant Sutartį (2014 m. rugsėjo 30 d.) galiojusio Vartojimo kredito įstatymo (2011 m. lapkričio 17 d. redakcija) 8 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta, kad prieš vartojimo kredito sutarties sudarymą vartojimo kredito davėjas, vadovaudamasis atsakingojo skolinimo principu, privalo įvertinti vartojimo kredito gavėjo mokumą remdamasis iš vartojimo kredito davėjo gauta pakankama informacija ir prireikus mokumui vertinti naudojamoje duomenų bazėje atlikęs patikrinimą. To paties straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad vartojimo kredito šalims po vartojimo kredito sutarties sudarymo susitarus pakeisti bendrą vartojimo kredito sumą, prieš kiekvieną svarbesnę bendros vartojimo kredito sumos padidinimą vartojimo kredito davėjas atnaujina turimą finansinę informaciją apie vartojimo kredito gavėją ir iš naujo įvertina jo mokumą.

Vadovaudamasi Vartojimo kredito įstatymo 8 straipsnio 4 dalimi, kurioje nustatyta, kad vartojimo kredito gavėjų mokumo vertinimo taisyklės (pagal Vartojimo kredito įstatymo 22 straipsnio 2 dalies 3 punktą, tokias taisykles priežiūros institucijai turi pateikti visi asmenys, norintys būti įrašyti į viešąjį vartojimo kredito davėjų sąrašą) rengiamos vadovaujantis kredito gavėjų mokumo vertinimo principais, kuriuos nustato priežiūros institucija, ir kitais teisės aktais, Lietuvos banko valdyba 2013 m. kovo 19 d. nutarimu Nr. 03-62 patvirtino Vartojimo kredito gavėjų mokumo vertinimo ir atsakingojo skolinimo nuostatus

(2013 m. kovo 19 d. redakcija) (toliau – Nuostatai), kurių tikslas – skatinti atsakingą vartojimo kredito davėjų skolinimo praktiką, įtvirtinti pagrindines nuostatas, kriterijus ir principus, kuriais vartojimo kredito davėjai turi vadovautis tvirtindami mokumo ir atsakingojo skolinimo taisykles ir vertindami vartojimo kredito gavėjų mokumą.

Nuostatų 5 punkte nustatyta, kad vartojimo kredito davėjai, vadovaudamiesi Nuostatais, turi patvirtinti taisykles, skirtas užtikrinti, kad bus tinkamai įvertintas vartojimo kredito gavėjų mokumas ir laikomasi atsakingojo skolinimo principo, ir jomis privalo vadovautis versdamiesi vartojimo kreditų teikimo veikla.

Nuostatų 6 punkte yra pateiktas atsakingojo skolinimo apibrėžimas: atsakinguoju skolinimu laikoma tokia vartojimo kredito davėjų vykdoma veikla, kai teikiant vartojimo kreditus laikomasi tam tikrų nuostatų, sudarančių prielaidas tinkamai įvertinti vartojimo kredito gavėjo mokumą ir užkertančių vartojimo kredito gavėjui galimybę prisiimti pernelyg didelę finansinių įsipareigojimų našta. Nuostatų 7 punkte ir 7.1–7.6 papunkčiuose nustatyta, kad atsakingasis skolinimas remiasi šiomis nuostatomis: 1) vartojimo kredito davėjas, prieš priimdamas sprendimą suteikti vartojimo kredito gavėjui vartojimo kreditą arba padidindamas esamą bendrą vartojimo kredito sumą, remdamasis pakankama informacija turi įvertinti vartojimo kredito davėjo mokumą; 2) vartojimo kredito gavėjo mokumo vertinimo tikslas yra įvertinti vartojimo kredito gavėjo galimybes prisiimti konkretų finansinį įsipareigojimą, kurį kartu su jau turimais finansiniais įsipareigojimais vartojimo kredito gavėjas būtų pajėgus vykdyti; 3) vartojimo kredito davėjas privalo įvertinti visus objektyviai numanomus reikšmingus veiksnius, atsižvelgdamas į vartojimo kredito gavėjo pateiktą ir vartojimo kredito gavėjui prieinamą informaciją, galinčius turėti įtakos vartojimo kredito gavėjo mokumui, ypač tokius kaip tvarios vartojimo kredito gavėjo pajamos, jo kredito istorija, pajamų kitimo (augimo ir mažėjimo) potencialas; 4) skolinimas (atsižvelgiama į istorinius duomenis, ekonomikos cikliškumą) grindžiamas visų vartojimo kredito gavėjo įsipareigojimų pagal vartojimo kredito ir kitas sutartis su finansų įstaigomis vidutinės įmokos dydžio ir pajamų santykio ribojimu; 5) vartojimo kredito gavėjo mokumo vertinimas, remiantis tuo metu turima informacija, turi būti pagrįstas prielaida, kad vartojimo kredito gavėjas galės vykdyti prisiimtus finansinius įsipareigojimus visą vartojimo kredito sutarties laikotarpį; 6) jeigu vertinant vartojimo kredito gavėjo mokumą nustatoma, kad remiantis tuo metu turima informacija vartojimo kredito gavėjas nepajėgus vykdyti finansinių įsipareigojimų visą vartojimo kredito sutarties galiojimo laikotarpį, vartojimo kreditas vartojimo kredito gavėjui neturi būti suteiktas.

Pagal Nuostatų 9 punktą, laikoma, kad vartojimo kredito davėjas laikosi atsakingojo skolinimo principo, jeigu sudarant vartojimo kredito sutartį vartojimo kredito gavėjo vidutinės kredito dalinio gražinimo ir palūkanų įmokos, apskaičiuojamos padalijus visų kredito gražinimo ir palūkanų sumą iš kredito trukmės, pagal visus įsipareigojimus finansų įstaigoms dydis sudaro ne daugiau kaip 40 proc. vartojimo kredito davėjo tvarių pajamų. Tvariomis pajamomis pripažįstamos tokios vartojimo kredito pajamos, kurių pagrįstai galima tikėtis vartojimo kredito suteikimo laikotarpiu. Nuostatų 11 punkte nustatyta, kad priimant sprendimą dėl vartojimo kredito teikimo atsižvelgiama į ne mažiau kaip keturių mėnesių vartojimo kredito gavėjo tvarių pajamų istorijos vidurkį ir vertinama, ar sutartyje nustatyto vartojimo kredito gražinimo laikotarpiu gaunamų tvarių pajamų pakaks visiems įsipareigojimams finansų įstaigoms vykdyti. Vartojimo kredito davėjas, apskaičiuodamas vartojimo kredito gavėjo mokumą įmoka, vertina jam žinomas ir (arba) galimas žinoti vartojimo kredito gavėjo išlaidas, susijusias ne tik su vartojimo kredito gražinimu, bet ir su kitais vartojimo kredito gavėjo turimais įsipareigojimais finansų įstaigoms (kitais kreditais, finansine išperkamąja nuoma, kredito kortelės limito gražinimo grafiko įmokomis ir t. t.) ir atsižvelgia į pajamas, liekančias sumokėjus vartojimo kredito gavėjo mokumą įmoka.

Nuostatų 16 punkte įtvirtinta, kad, prieš sudarydamas vartojimo kredito sutartį, vartojimo kredito davėjas, vadovaudamasis atsakingojo skolinimo principu, privalo visapusiškai vertinti vartojimo kredito gavėjo mokumą remdamasis iš vartojimo kredito gavėjo gauta pakankama informacija ir prireikus mokumui vertinti naudojamomis duomenų bazėmis. Nuostatų 18 punkte ir 18.1–18.5 papunkčiuose įtvirtinta, kad vartojimo kredito davėjas, vertindamas vartojimo kredito gavėjo mokumą, privalo surinkti informaciją ir įvertinti: 1) vartojimo kredito gavėjo finansinę padėtį; 2) vartojimo kredito gavėjo išlaidas pagal grupes, susijusias su įsiskolinimais finansų įstaigoms ir kitiems asmenims; 3) vartojimo kredito gavėjo kredito istoriją ir informaciją apie tai, ar vartojimo kredito gavėjas netinkamai vykdo arba netinkamai vykdė finansinius įsipareigojimus; 4) vartojimo kredito gavėjo

nurodytų arba vartojimo kredito davėjui žinomų aplinkybių įtaką vartojimo kredito gavėjo ekonominei ir finansinei padėčiai bei vartojimo kredito gavėjo galimybes tinkamai vykdyti finansinius įsipareigojimus; 5) kitas reikšmingas aplinkybes.

Nuostatų 22 punkte įtvirtinta, jog laikoma, kad vartojimo kredito davėjas neįvertino vartojimo kredito gavėjo mokumo, jeigu vartojimo kredito davėjas neįvertino pakankamos informacijos, susijusios su vartojimo kredito gavėjo galimybe tinkamai vykdyti prisiimtus finansinius įsipareigojimus, arba vertino tik vartojimo kredito gavėjo galimybes tinkamai vykdyti vartojimo kredito sutartį, neatsižvelgdamas į vartojimo kredito gavėjo jau turimus finansinius įsipareigojimus.

Vartojimo kredito davėja, atsikirsdama į pareiškėjo kreipimesi nurodytas aplinkybes, kad neteisingai įvertino pareiškėjo kreditingumą ir pažeidė atsakingojo skolinimo principą, teigė vadovavusis teisės aktų nuostatomis ir pareiškėjo nurodytomis aplinkybėmis, t. y. kad jo vidutinės mėnesio pajamos siekė 900 Lt ir jis neturi jokių įsipareigojimų pagal kitas kredito sutartis. Vis dėlto vartojimo kredito davėja Lietuvos banko prašymu pateikė savo duomenų bazės įrašo apie atliktą pareiškėjo kreditingumo vertinimą kopiją.

Iš vartojimo kredito davėjos pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjo mokumo vertinimas buvo atliekamas prieš sudarant Sutartį. Vartojimo kredito davėja nustatė, kad pareiškėjas yra vedęs ir turi vieną vaiką, nuo 2013 m. balandžio 1 d. iki 2014 m. rugpjūčio 31 d. jo pajamos siekė 786 Lt per mėnesį (pajamų pagrindas – pensija). Pateiktame duomenų bazės įrašė taip pat nurodyta, kad pareiškėjas turi įsipareigojimų pagal kitas sutartis ir mėnesio įsipareigojimų suma siekia 537,26 Lt.

Tačiau vartojimo kredito davėja nepateikė įrodymų, kad surinko informaciją apie pareiškėjo sutuoktinės gaunamas pajamas ir turimus finansinius įsipareigojimus. Nuostatų 4 punkte nustatyta, kad vartojimo kredito gavėjo pajamos, išlaidos ir finansiniai įsipareigojimai suprantami kaip vartojimo kredito gavėjo šeimos pajamos, išlaidos ir finansiniai įsipareigojimai, išskyrus atvejus, kai vartojimo kredito davėjas turi įrodymų, kad tinkamam mokumo įvertinimui pakanka informacijos tik apie vartojimo kredito gavėją, arba vartojimo kredito davėjui taikomi papildomi Lietuvos Respublikos teisės aktuose nustatyti veiklos riziką ribojantys normatyvai.

Kadangi vartojimo kredito davėja nerinko informacijos apie pareiškėjo sutuoktinės pajamas ir įsipareigojimus finansų įstaigoms patvirtinančių dokumentų arba kitų įrodymų, o vertindama pareiškėjo (šeimos) mokumą naudojo tik paraiškoje nurodytą informaciją apie pareiškėjo pajamas ir finansinius įsipareigojimus, ji nesilaikė Nuostatų 7.3 papunktyje įtvirtintos pareigos įvertinti visus objektyviai numanomas reikšmingus veiksnius, galinčius turėti įtakos vartojimo kredito gavėjo (šeimos) mokumui, neužtikrino 9 ir 11 punktuose nustatytų reikalavimų įvertinti tvarias pajamas bei Nuostatų 18.1 ir 18.2 papunkčiuose nurodytų pareigų surinkti ir įvertinti visą informaciją apie vartojimo kredito gavėjo finansinę padėtį ir išlaidas tinkamo vykdymo ir neįvykdė Vartojimo kredito įstatymo 8 straipsnio 1 dalyje nustatytos pareigos prieš vartojimo kredito sutarties sudarymą, vadovaujantis atsakingojo skolinimo principu, įvertinti vartojimo kredito gavėjo mokumą remiantis iš vartojimo kredito gavėjo gauta pakankama informacija ir prireikus mokumui vertinti naudojamoje duomenų bazėje atlikus patikrinimą.

Pažymėtina, kad, net neįvertinus duomenų apie pareiškėjo sutuoktinės turimas pajamas ir įsipareigojimus, atsižvelgiant vien tik į duomenų bazių duomenis apie pareiškėjo pajamas ir įsipareigojimus, buvo akivaizdu, kad pareiškėjo įsipareigojimai sudaro daug didesnę nei 40 proc. tvarių pajamų dalį. Kaip matyti iš Sutarties, pagal ją pareiškėjas kiekvieną mėnesį, iš viso 24 kartus, turėjo mokėti 68,17 Lt įmokas. Tai reiškia, kad pareiškėjo įsipareigojimai kartu su jau turimais įsipareigojimais sudarė iš viso 605,43 Lt, tvarios pajamos – 786 Lt o pareiškėjo įsipareigojimų ir pajamų santykis sudarė 77,02 proc. ($605,43/786=77,02$).

Kaip minėta, pagal Nuostatų 9 punktą, laikoma, kad vartojimo kredito davėjas laikosi atsakingojo skolinimo principo, jeigu sudarant vartojimo kredito sutartį vartojimo kredito gavėjo vidutinės kredito dalinio gražinimo ir palūkanų įmokos, apskaičiuojamos padalijus visų kredito gražinimo ir palūkanų sumą iš kredito trukmės, pagal visus įsipareigojimus finansų įstaigoms dydis sudaro ne daugiau kaip 40 proc. vartojimo kredito davėjo tvarių pajamų. Nagrinėjamu atveju nustatyta, kad vidutinės pareiškėjo kredito dalinio gražinimo ir palūkanų įmokos sudarė 77 proc. jo tvarių pajamų, taigi, atsakingojo skolinimo principo nebuvo laikomasi, pareiškėjui buvo suteikta galimybė prisiimti pernelyg didelę finansinių įsipareigojimų našta.

Vis dėlto pažymėtina tai, kad netinkamas kreditingumo įvertinimas nesuponuoja pagrindo pripažinti vartojimo kredito sutarties negaliojančia: tokios netinkamo pareigų, susijusių su kreditingumo vertinimu, vykdymo teisinės pasekmės nėra įtvirtintos nei bendrosiose Civiliniame kodekse įtvirtintose sutarčių negaliojimą reglamentuojančiose teisės normose, nei specialiosiose teisės normose, t. y. Vartojimo kredito įstatyme, kuriame, be kita ko, yra įtvirtinta vartojimo kredito davėjų ir vartojimo kredito tarpininkų atsakomybė teikiant vartojimo kreditus ir tikrinant vartojimo kredito davėjų mokumą.

Atsižvelgiant į tai, konstatuotina, kad vartojimo kredito davėja, įvertinusi pareiškėjo kreditingumą ir nustačiusi, kad pareiškėjo įsipareigojimai dar prieš sudarant Sutartį, neįvertinus jo sutuoktinės galimų įsipareigojimų, siekė daug didesnę nei 40 proc. tvarių pajamų dalį, vis tiek išdavė pareiškėjui kreditą, kurio dėl priimtose akivaizdžiai per didelės finansinių įsipareigojimų naštos pareiškėjas nepajėgė gražinti Sutartyje nustatytais terminais, tačiau atkreiptinas dėmesys į tai, kad netinkamas Nuostatose ir Vartojimo kredito įstatyme nustatytų pareigų, susijusių su kreditingumo vertinimu, įgyvendinimas savaime nesuponuoja pagrindo pripažinti Sutartį negaliojančia.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo A. B. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Reguliuojamos rinkos priežiūros skyriaus
viršininkas, pavaduojantis Finansinių paslaugų
ir rinkų priežiūros departamento direktorių

Vaidas Cibas